

at naar der nu skal stemmes om det foreliggende Forslag og de Ændringsforslag, der ere stillede til dette Forslag, er det ikke saa meget det, der er nævnt i de paagældende Paragraffer, der stemmes om, som det er selve Princippet, at Forsvaret mod Landsiden skal støttes ved Hjælp af faste, i Fredstid anlagte Værker. Der er jo ingen af de tre Grupper, som udgøre Flertallet ved forskellige af disse Ændringsforslag, som har udtalt sig imod, at der skulde være et Forsvar af Landsiden; tværtimod have vi hørt fra dem, der have udtalt sig derom, at de ogsaa var enige om, at hvis det blev nødvendigt, skulde selvfølgelig ogsaa Landsiden forsvares. Men Uenigheden er opstaaet, naar man har skullet tale om, hvorledes den skulde forsvares.

Vi have stillet Ændringsforslag om, at selv om den fremskudte Linie blev vedtagen, kunde vi ikke gaa med til en saadan Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 4, hvor der er detaillert angivet en hel Del Anlæg, som i saa Fald skulde bortfalde og overgaa til Finansministeriet. Men akkurat det samme Forbehold tage vi med Hensyn til en eventuel Desarmering af disse Landbefæstningsanlæg, selv om den fremskudte Linie bliver anlagt og fuldført. Hvis den bliver anlagt paa et saadant Sted, at den virkelig kunde tjene til Opfyldelsen af det Øjemed, som den har, mene vi, at saa kunde der være Tale om, at enkelte af de Anlæg, som ligge bag ved, kunde blive overflødige for Forsvaret, men saa maatte der til den Tid være at tage Bestemmelse om, hvilke det skulde være. Det kan man paa dette Tidspunkt ikke gøre, saa meget mindre som — hvad der ogsaa blev udtalt sidste Gang — ingen nøjagtigt ved, hvor den fremskudte Linie skal ligge. Naar vi derfor stemme for Regeringens Forslag om, at der skal anlægges en fremskudt Linie, ligger der i vor Afstemning Anerkendelsen af Princippet om et Forsvar ved faste Værker i den fremskudte Linie. Saa skal jeg med Hensyn til det Forslag, som er stillet om, at den nuværende Landbefæstning skulde nedlægges inden 8 Aar, i alt Fald inden Udgangen af 1918, sige, at det vil jo klart fremgaa af vor tidligere Stilling og ogsaa af de Udtalelser, jeg her har fremsat, at et saadant Forslag kunne vi ikke gaa med til.

Jeg skal med Hensyn til Lønningerne sige, at baade for Hærens og Søværnets Vedkommende havde vi meget ønsket, at man kunde være kommen tilbage til de

oprindelige af Regeringen foreslaaede Lønninger, og vi havde endvidere ønsket at komme til noget kortere Aldersperioder end de Aldersperioder, der ere fastsatte i Forslaget. Der vil navnlig for Kaptajnernes Vedkommende blive ikke saa ganske lidt Vanskelighed forbundet med i rette Tid at naa op til den højeste Løn, og det havde maaske været rigtigst at forkorte Perioden fra 4 Aar til 3 Aar, men vi have ikke villet stille særlige Ændringsforslag derom. Vi have ikke villet have, at det paa nogen Maade skulde have Udseende af, at Hensynet til Lønningerne, Hensynet til, om man fik lidt større eller lidt mindre Tillæg, lidt bedre eller lidt ringere Kaar i saa Henseende, i nogen Maade skulde influere paa Lovforslagenes Skæbne i øvrigt. Af samme Grund have vi heller ikke modsat os den Bestemmelse, der er tiltraadt af Flertallet, og hvorved Lovforslagene kædes saaledes sammen, at ikke et enkelt kan ophøjes til Lov, uden at alle de øvrige Forslag ogsaa ophøjes til Love. Vi have i saa Henseende ikke villet undtage Lønningsloven, uagtet det ganske sikkert er det høje Ting fuldstændig klart, at der er en Nødstilstand til Stede, naar det erindres, at der i det sidste halve Hundredaar ikke er sket nogen Lønforbedring for disse Klassers Vedkommende. Men vi ere gaaede med til denne Bestemmelse, fordi vi stadig haabe, at det skal lykkes at gennemføre den hele Række af Love med et saadant Indhold, at der kan blive den Forbedring af Forsvaret, som vi tilsigte. Hvis Sagen skulde strande, vil formentlig den høje Regering tage sig af, hvorledes der skal forholdes med Lønningsspørgsmaalet.

Jeg tror ikke, der er Grund til at dvæle mere ved de af os stillede Ændringsforslag. Blot skal jeg sige — og det har man været klar over fra den Dag, vi blev kaldte sammen til denne Sommersamling, ved de forskellige Afstemninger, der ere foretagne —, at det har været vor Hensigt at gøre, hvad der stod i vor Magt, for at vi skulde kunne komme til en Forstaaelse. Vi ville fremdeles vise den største Forhandlingsvillighed. Vi forbeholde os kun, som vi have gjort hele Tiden, at naar vi endelig skulle til at træffe den sidste Afgørelse, maa Forslagene have et saadant Indhold, at de, der have Ansvaret for Ordningens Brug under alvorlige Forhold, ogsaa kunne erklære sig tilfredse dermed. Vi mene, at da Loven fordrer, at Landets mandlige Ungdom skal værge Landet i Tilfælde af Neutralitetskrænkel-